

Apulum, defunctum an. 1094, sanctisque ascriptum an. 1098, exstat in Aetis Sanctorum, Junii tom. I, p. 253, quem Papebrochius non diu post canonizationem, certe ante an. 1117, compositum esse adnotavit.

HYMNUS IN S. NICOLAUM PEREGRINUM.

Sidus o caeli Nicolae fulgens,
Magne protector populi Transensis,
Da, precor, vires tua concinenti
Inclita mira.

Helladis Græco genitus parente,
Et gregis pastor Dominum vocabas,
More mystarum, miserere semper
Kyrie clamans.

Altius spirans, ovibus relictis,
Eligis specum recubantis ursæ :
Quam fugas signo, Dominique jussu,
Quo tremis orbis.

Hic senex forma monachus verenda
Assitit nudus tibi, canus ora ;
Teque confirmat monitu salubri,
Inde refugit.

Anxia tandem caperis jubente
Matre, percussus retineris arce,
Cœlitus factus tonitru sed exis,
Obice raptus.

Rursus incassum cohibent catenis :
Solveris semper manibus Tonantis,
Et super solis radios canoro
Tolleris ore.

Redditum terris scelerata furtum
Turba te vinctum mare mergit alto :
Excepit delphin laqueis relictis
Teque revexit.

Mox salutarem repetens eremum
Erigis cedro crucis alma signa ;
Ducis et fratrem : videt ille miram
igne columnam.

Angelus transfert radians utrumque ;
Tu tamen constans toleras in antro
Quidquid excelsi monuere sancta
Dogmata Christi.

Hiuc rapi vivus toties mereris,
Et modo spectas radiosa luco
Lucido supplex simulacra divum,
Lampade trina.

Hic Tranum monstrat, tibi mox futurum,
Nuntius caeli, titulum perennem
Usque ad extremum genus hujus orbis
Ede sacrata.

A Quot subis pœnas meritis Olympi?
Immerens ietus quoties tulisti ?
Saucio tandem superi medentur
Numine summo.

Dum parant nautæ tibi machinari
Fluctibus lethum, pia Virgo tutum
Vexit Hydruntum : variasque pellis
Illico pestes.

Ad Tarentinos gradieus, crœorem,
Dive, fudisti graviter repressus :
Inde migrasti celebres Tranenses
Hospite grato.

Kyrie hic tutus miserere clamas,
Teque sectatur puerilis aura
Namque concentum similem rogas,
Munere pomi.

B Pane cum lymphæ reficis pusillum
Corpus, indatum tunicam misellam ;
Et nudis semper pedibus meabas,
Supplice lingua.

Hinc adhuc spirans, sitiens aquarum
Poculum poscis, bibis ; at relictus
Humor est nectar, velut egit olim
Christus Iesus.

Quis tuas plene, Nicolae, laudes ?
Mira quis posset numerare magna ?
Tu crucis signo redimis loquelam,
Dive, sorori.

C Quot tua incedunt ope claudicantes,
Quot vident orbi ? movet expedite
Ante contractos numerosus artus
Undique supplex.

Dæmones pellis miseris ab alvis,
Compedes multis manicasque solvis,
Naufragas puppes hiemem ferentes,
Hostis et arma.

Dive, tranquillum mare siste nautis ;
Dive, pro nostra vigiles salute,
Ut poli æterna requie fruamur,
Sospite cursu.

Sit Deo Patri decus, atque Nato,
Spiritus sanctum veneremur æque :
Trinus ac unus Deus est ubique
Perpete sæculo. Amen.

ANNO DOMINI MCXXV

GALO PARIISIENSIS EPISCOPUS

NOTITIA.

(Gall. Christ. nov. t. VII, p. 54)

Galo, Walo et Gualo, discipulus et successor D cum electus episcopus Belvacensis assensum regis
Æonis Carnot. in abbatis S. Quintini Belvacensis, propter potentem æmuli Stephani factionem olim

nere non posset; Romam porrexit, ut suam ordinationem ab adversariis impugnatum summo pontifici probaret. Ratam hanc habuit Paschalis II; at cum penes ipsum non staret Belvacensi cathedra potiri Galonem, legatum hunc misit in Poloniam ad abusos reformandos, ubi duos episcopos deposuit Galo. Illius legationis meminerunt Longinus rerum Polonicarum scriptor, Eadmerus in Vita sancti Anselmi et Baronius tomo XII Annalium. In Gallias reversus Galo, in locum Fulconis (1), qui vi Idus Aprilis supremum diem obierat, a clero solemniter et rite electus est Parisiensis episcopus, missique ad eum qui ut hujusce Ecclesiae, curam non abnueret humiliter peterent: at duo ejus obstant electioni: infensus in eum regis animus, canonumque severitas, qui a sede ad sedem transferri non patiebantur (2). Verum qui adhibito sacramento prohibebat ne Galo Bellovacensi potiretur cathedra, Parisiensem episcopatum gratanter concessit rex Philippus. Et certe hoc jam titulo iv Kalend. Augusti anni 1104 in conventu Balgenciaci pro reconciliatione ejusdem regis cum aliis episcopis interfuit Galo. Translationi corporis S. Lifardi Miciacensis abbatis et dedicationi Magdunensis ecclesiae adfuit mense Octobri. Astitit et synodo Parisiensi, iv Non. Decemb. anni ejusdem (3), in qua de mandato papae Lambertus episcopus Atrebatensis Philippum regem ob illicitas nuptias illigatum absolvit. Romam postea repetiit, ubi a summo pontifice benignissime exceptus, non solum translationem suam impetravit, sed etiam datus ad clericos Ecclesiae Parisiensis litteris viii Idus Aprilis eum commendavit summus pontifex (4), quibus de tanto ipsi concessio pontifice gratulatus, ipsi etiam contra invasores rerum ecclesiasticarum suas delegavit vices. Exstat adhuc cleri Parisiensis ad Paschalem II responsum (5), quo gratias illi ob concessum sibi episcopum Galonem referunt, quem imitari studeant canonici, et ejus documentis ad virtutem et bonos mores informetur. Interim Roma rediens Galo Lugduno transiit, ubi vidit sanctum Anselmum Cantuariensem archiepiscopum secum amicitiae vinculo conjunctum, qui inibi tunc exsul degebat, et Eadmerum, cui dedit partem reliquiarum S. Priscæ martyris (6), quas olim acceperat a cardinali istius tituli, cum corpus hujus martyris Romæ inventum levatumque est post reditum Galonis, e legatione Polonica. Demum, cum Galo Parisios adventasset, admissus a clero Parisiensi in cathedra collocatus est, cœpitque ecclesiam Paris. administrare sub initium anni 1105 quo astitit electioni Radulphi in abbatem Sancti Quintini Belvacensis in festo dedicationis, et confirmavit donatam a Guidone de Tornaco assensu Gaufridi episcopi monachis Fossatensibus ecclesiam Sancti Eligii anno episcopatus secundo (7). Summum pontificem apud Caritatem adiiit anno 1107, de Dionysianis monachis conquesturus, cui Sugerius tunc monachus aperta ratione et canonico judicio satisfecisse se dicit. Hæc autem ex postulatatione intelligitur ex epistola Paschalis summi pontificis ad abbatem S. Dionysii, in qua Galo episcopus bonus et catholicus dicitur, et sacramenta gratis sine pravitate indulgere, interdictumque abbati alios antistites adeundi pro recipiendis sacramentis: exstat epistola in veteri codice Victorino. Juxta summi pontificis mandatum moniales

A ob inverecundam conversationem ab ecclesia sancti Eligii ejecit, quam Theobaldo Fossatensi abbati in cellam duodecim monachorum concessit. Litteras Galonis ea de re datas anno 1107, episcopatus tertio, rex suo diplomate confirmavit: nunc in cœnobio S. Eligii Parisiensis militant religiosissimi clerici S. Pauli, dicti Barnabite. Quatuor altaria eodem anno monachis Sancti Martini de Campis concessit apud Erinniacum, Ermenonvillam, Duingiacum, et Luvriacum (8). Famulos quoque decani et canonicorum Sanctæ Genovefæ ipsorum subjecit regimini. Interfuit exsequiis Philippi regis defuncti die mercurii, 24 Julii an. 1108, cum quibusdam prælatiis qui cadaver ab ecclesia beatæ Mariæ Melodunensis ad monasterium Floriacense humanum detulere. Idem postea inaugurationi regis Ludovici Crassi adfuit Dominica quæ erat secunda dies Augusti, in ecclesia S. Crucis Aurelianensis, et subscripsit chartæ ab eodem rege pro Floriacensibus data anno eodem apud Biturigas. Monachis Sancti Martini Alnetum terram largitus est anno 1108, episcopatus quarto. Eodem confirmavit concessam ab Imberto canonice Sancti Germani Antissiodorensis liberam potestatem, ut præbendas S. Opportunæ quibus vellent personis idoneis irrequisito conferrent episcopo (9). Subscripsit chartæ Ludovici VI, qua facit potestatem servis Ecclesie Parisiensis ferendi testimonium in causis forensibus et civilibus et placitis adversus omnes homines, imo et bellandi licentiam concedit anno 1109. Privilegium hoc confirmavit Paschalis II, datis ad Galonem litteris ix Kalend. Februarii anno 1114 (10). Una cum canonicis ivit ad Novientum die 30 Julii, anno 1109, obviam S. cruci, quam Ansellus, clericus quondam Parisiensis, tunc cantor ecclesie S. Sepulchri ad ecclesiam Parisiensem misit cum litteris, quas habes inter instrumenta. Feria sexta posita in ecclesia S. Clodoaldi, Dominica sequenti allata est crux in majorem basilicam, ubi etiamnum cum honore habetur. Guillelmum S. Gerinani abbatem benedixit Galo anno 1110. Eodem episcopatus quinto probavit donationem a Burchardo de Montmorenciaco monachis Sancti Florentii Salmuriensis factam. Sigillum apposuit suum diplomati Ludovici regis pro canonicis S. Genovefæ iv Idus Martii anno 1111, consecrationis regis tertio. Conventui Melodunensi a Ludovico rege coacto adfuisse Galonem anno eodem autumnat Gerardus du Bois (11). Eodem, ni fallor, anno habitum est apud Senonas a Daimberto archiepiscopo concilium adversus investiturarum privilegium a Paschali concessum Henrico imperatori; huic autem adfuit Galo et subscripsit cum episcopis comprovincialibus litteris ad Joannem Lugdunensem episcopum, qui eos ad concilium Ansanum anno sequenti celebrandum vocarat, ad quod venire detrectabant. Circa id tempus cum Ivone Carnotensi Gualo a summo pontifice delegatus est in causa Gisleberti canonici Turonensis de præpositura de Sodobrio. Subscriptus legitur diplomati Ludovici Crassi dato Catalauni pro fundatione cœnobii S. Victorii Parisiensis anno 1113. Defuncto circa id tempus Gaufrido Belvacensi episcopo, Stephanus de Garlanda ad Paschalem scripsit, ut Galone Bellovacos translato, ipse ejus locum sumeret (12): at hæc translatio summo renuente pontifice sum non est effectum sortita. Legimus in hulla ejusdem pontificis in tabulario Montis Cassini Galonem Parisiensem episcopum Beneventi anno 1113, cum Paschali summo pontifice degentem. Subscri-

(1) Ivo Carnot. epist. 146.

(2) Idem epist. 144.

(3) Bolland. Junii tom. I, pag. 302. Spicileg. t. III, p. 150. Conc. Hard. tom. VI, col. 1799.

(4) Baluz. Miscell. tom. II, pag. 182.

(5) Spicileg. t. III, pag. 128.

(6) Vit. sancti Anselmi, lib. II.

(7) Probat. Hist. Montmor. pag. 68.

(8) Hist. Sancti Mart. de Campis, pag. 497.

(9) Hist. Paris. t. III, p. 17.

(10) Conc. Hard. tom. VI, col. 1819.

(11) Hist. ecclesie Paris. t. II, pag. 7.

(12) Ivo Carnot. ep. 260.

psit anno 1115 charte Mathildis Cauniacensis dominæ ream se agnoscentis injuriarum colonis ecclesiæ Parisiensis illatarum. Nomen adhuc ejus reperitur in synodicis concilii Catalaunensis litteris de controversia Vedastino inter et S. Quintini monachos agitata, datis anno eodem. Non itaque anno 1114 ut volunt Sammarthani, sed ad summum 1116 mense Februario mortem oppetiit. Sepultum ferunt in capella Victorina S. Dionysii ad lavam. De eo Necrologium Ecclesiæ Quintinianæ ad vii Kalendas Martii. *Obiit sanctæ recordationis dominus Galo secundus abbas, hujus Ecclesiæ, postea Parisiensis episcopus.*

Quante vir fuerit existimationis probat singularis quæ inter eum et Anselmum Cantuariensem Ivonemque Carnotensem intercedebat necessitudo. Plures inter Ivonis epistolas ad Galonem scriptæ exstant. Hunc Eadmerus libro II De vita sancti Anselmi vocat viram bene religiosum et ecclesiasticarum consuetudinum institutionibus ab ineunte ætate imbutum. Id quidem probat ejus epistola ad Lambertum Atrebatensem episcopum (13), qui ad eum scripserat omnem ecclesiam in fide ac sacramentorum celebratione, et ex orthodoxorum Patrum institutione horas canonicas frequentando, sanctæ Romanæ catholicæ et apostolicæ concordare debere Ecclesiæ; quapropter Galo illum erudit de ritibus Romanis in divino officio persolvendo, quos ipse Romæ degens didicerat. Commodum videtur hic inserere epitaphium, quod Hildebertus Turonensis archiepiscopus Galoni cecinit nomine alterius Galonis forte nepotis successoris inscriptum (14):

*Te, pater et pastor, vult sanum natus ovisque
Vota, pater, nati suscipe, pastor, ovis.*

(13) Baluz. Miscell. tom. V, pag. 360.

*A Et mihi sisque pater, ex qua bonus, imo bonorum
Optimus ille pater destitit esse pater.
Ille pater mihi quæ de te dixisse recorder,
Gualo, valent alii, prævalet hic aliis.
Hunc tibi trado patrem, cujus communico reus,
Cui gravis hoc uno sum, qui parco suis.
Romam vado, vale: Romam se finxit iturum,
Sed melius potuit dicere: Vado mori.
Mors male blanda viro, minuensque quiete laborem,
Abrupit lucem nocte, viamque mora.
Nolo virum, dixit, gelidas sudare per Alpes;
Sed stes, sed maneat, sed moriatur, ait.
Vas fidei, vas justitiæ, vas simplicitatis
Occidit: illa suo vase cadente cadunt.
Sed te justitiæ vas supponuisse cadenti
Audio; quod si sit nemo, sitque tamen.*

Quod autem a Ciaconio, Francisco Quercetano et in Necrologio Sancti Victoris Parisiensis cardinalis a Paschali II creatus dicatur Galo, erratum est. Galo enim Parisiensis episcopus alius est a Gallone cardinali diacono tit. S. Mariæ in Porticu, quem Innocentius III in Gallias misit, anno 1208, ad visitandas ecclesias et adversus Albigenses, ut Rigordus, Spondanus, et alii scribere auctores, cujus statuta synodalia exstant ab eo promulgata tomo VI Bibliothecæ sanctorum Patrum, et perperam tribuuntur Galoni Parisiensi, cum aliquibus constitutionibus, quæ leguntur tomo XXVI Conciliorum typographiæ regiæ. Hanc jam observavit hallucinationem Gabriel Cossart S. J. in notis ad constitutiones Gallonis cardinalis tomo XI Concil., part. I, col. 35.

(14) Hildeberti Opera, pag. 1325.

GALONIS EPISTOLA AD LAMBERTUM

ATREBATENSEM EPISCOPUM.

(Est centesima vicesima nona inter epistolas Lamberti et aliorum ad ipsum. — Vide Patrologiæ t. CLXII, col. 694.)

GALONIS DIPLOMA

Quo ejectionis monialibus ecclesiam S. Eligii monachis Fossatensibus concedit.

(Anno 1107.)

Gall. Christ. nov. VII, instrum., 42.

In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis.

Ratio quidem, et sanctorum Scripturarum monet auctoritas, ut qui pastoraliter Ecclesiis president, vigilantia cura, pastorali sollicitudine subditorum vitam inquirent et inspiciant, ut in ecclesiis sibi commissis, si inhonestas et incorrigibiles viderint personas, aut ad statum religionis studeant revocare, aut alias omnino personas commutare, ne male viventium exemplo bene viventes corrumpantur, et pastores, si dissimulaverint aut tacuerint, ex consensu taciturnitatis in perpetuum condemnentur. Omnibus igitur notum fieri volumus monasterium S. Eligii Parisiensis, ordini quidem monacharum antiquitus fuisse deputatum, sed tandem diabolico instinctu, fragilis ille sexus ad tantam turpitudinis prolapsus est miseriam, ut publice sæcularitati im-

puenter adhærens, voto castitatis rupto, proposito religionis penitus abjecto, templum Dei speluncam fornicationis effecerit, et vocem nostræ admonitionis nullatenus audierit. Ego igitur Galo Dei gratia Parisiorum episcopus, et Guillelmus archidiaconus, tantum scandalum, tantam pestem minime ferentes, ex præcepto quidem domini papæ Paschalis, ex consilio regis nostri Philippi et filii sui Ludovici, hortatu etiam canonicorum nostrorum, infames et incorrigibiles personas pro turpitudine vitæ a prædicto monasterio eliminavimus, et omnino alienavimus, et altiori religionis ordine, cum Dei auxilio sanctum locum decoravimus. Noverint igitur omnes tam posterius quam presentes, quia monasterium S. Eligii cum omnibus ad illud pertinentibus, ecclesia B. Petri Fossatensis, salvo quidem jure Parisiensis